

РЕШЕНИЕ

№ 3449

гр. София, 27.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 46 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ

при участието на секретаря ЙОРДАНКА Г. ЦИКОВА
като разгледа докладваното от КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ Гражданско дело № 20231110167428 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба от Ю. С. С., ЕГН *****, с адрес: АДРЕС, чрез адв. Н. К. срещу „ФИРМА“ ЕООД, ЕИК: ***** със седалище и адрес на управление: АДРЕС, с която се иска да бъде установено по отношение на ответника, че ищеца не му дължи сумата от 166,82лв., от която главница за договор по кредит в размер на 151,19лв. и лихва в размер на 15,63лв. за периода от 20.06.2009г. до 14.06.2010г., за което вземане е издаден изпълнителен лист от 28.10.2010 г. по гр. дело № 35368/2010г. по описа на Софийски Районен Съд, 58 състав, въз основа на който е образувано изпълнително дело № 2021***0402446 на ЧСИ-ГК, рег.№ ***, поради обстоятелството, че сумата е погасена по давност.

Твърди се, че спрямо ищцата Ю. С. С. е било проведено заповедно производство, което е завършило с влизане в сила на Заповедта за изпълнение и издаване на изпълнителен лист.

Сочи се, че въз основа на издадения изпълнителен лист е образувано, изпълнително дело № 2021***0402446 на ЧСИ ГК, рег.№ **. Поддържа се, че не са извършвани действия от страна на вискателя, прекъсващи давността за период повече от пет години от влизането в сила на Заповедта за изпълнение, а именно 9 години.

Твърди се, че и по изпълнителното дело няма удържани суми, а и е налице и хипотезата на чл. 433, ал.1, т.8 ГПК и чл.433, ал.1, т.5, след като има двегодишно бездействие от страна на вискателя, и делото по силата на закона е трябвало да бъде прекратено. Сочи се, че всякакви действия след изтичането на давността са незаконосъобразни и не могат да спрат изтичането на давността.

Претендират се разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба, с която исковете се оспорват като неоснователни.

Сочи се, че на 05.09.2008 г., е сключен Договор за кредит № ***** между Ю. С. С., ЕГН ***** и „ФИРМА“ ЕАД. Съгласно договор за Цесия, подписан на 23.02.2015

г. между „ФИРМА“ ЕАД (предишно наименование „ФИРМА“ ЕАД), цедент и „ФИРМА“ ЕООД, цесионер, „ФИРМА“ ЕООД е придобило вземането по Договор за кредит № *****. Длъжникът не е изпълнил задължението си в посочения в процесния договор срок. Въз основа на изпълнителен лист, издаден на 28.10.2010 г. по г.д. 35368/2010 г., по описа на Софийски районен съд XLVI – състав, по силата на който ищеца е осъден да заплати на „ФИРМА“ посочените в изпълнителния лист суми, е образувано изпълнително дело № 116/2012 г., по описа на ЧСИ ДВ, което впоследствие е преобразувано под номер № 2446/2021 г., по описа на ЧСИ ГК, рег. № ***

Поддържа се, че с образуването на изп. дело № 116/2012 г. по описа на ЧСИ ДВ, давността е прекъсната и е спряла да тече по време на изпълнителното производство, съгласно ППВС № 3/1980 г. След 26.06.2015 г. е приложимо новото тълкуване, дадено от ВКС - съгласно чл.116, б. „в“ ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземане.

Твърди се, че ответното дружество е поисквало извършването на множество действия по събиране на вземането си и и такива действия са предприемани от ЧСИ, с които многократно е прекъсвана давността, сред които: 24.01.2012 г. – изпълнителното дело е образувано; 04.03.2012 г. – запови на банкови сметки в „БАНКА“ АД, „БАНКА“ АД и „БАНКА“ АД; 17.09.2014 г. – молба от вискателя за извършване на изпълнителни действия; 03.12.2015 г. – запов на трудово възнаграждение 24.08.2015 – молба от вискателя за извършване на изпълнителни действия; 13.09.2016 г. - молба от вискателя за извършване на изпълнителни действия; 01.03.2018 – запов на трудово възнаграждение; 05.07.2018 г. - молба от вискателя за извършване на изпълнителни действия; 08.08.2018 г. - молба от вискателя за извършване на изпълнителни действия; 17.10.2018 г. - молба от вискателя за извършване на изпълнителни действия; 29.07.2020 г. - молба от вискателя за извършване на изпълнителни действия; 10.12.2021 г. – образуване на изпълнително дело 2446/2021, по описа на ЧСИ ГК; 12.09.2022 г. - молба от вискателя за извършване на изпълнителни действия; 01.10.2023 г. – запов на пенсията на длъжника, изплащана от Националния осигурителен институт.

Иска се да бъдат приобщени по делото ИД 116/2012 г. по описа на ЧСИ ДВ, както и ИД 2446/2021 г., по описа на ЧСИ ГК, рег. № ***,

Претендират се разноси.

Като прецени събраните по делото доказателства, съдът намери от фактическа страна следното:

Ищцата Ю. С. С. от една страна и „ФИРМА“ ЕАД от друга страна са били страни по ч.гр.д. №35368/2010 г. на Софийския районен съд, 58 състав, по което е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК.

На 28.10.2010 г. е издаден изпълнителен лист в полза на „ФИРМА“ ЕАД за сумите: 1245.40 лева- главница, лихва за забава в размер на 85.62 лева за периода от 15.12.2008 г. – 31.05.2010 г., ведно със законната лихва за забава върху главницата от 16.07.2010 г. до окончателното изплащане, както и 126.62 лева- разноси по делото.

По молба на вискателя „ФИРМА“ ЕАД от 24.01.2012 г. е образувано изп.дело №2012***0400116 по описа на ЧСИ ДВ. С молбата е поискано от съдебния изпълнител да наложи запов върху движими вещи и вземания на длъжника и възбрани върху недвижими имоти.

Със заповрни съобщения с изх. №9862/04.03.2012 г., с изх. №9856/04.03.2012 г., с изх. №9866/04.03.2012 г., с изх. №9867/04.03.2012 г., с изх. №9850/04.02.2012 г., с изх. №9854/04.03.2012 г., с изх. №9864/04.03.2012 г. с изх. №9857/04.03.2012 г., с изх.

№9865/04.03.2012 г., с изх. №9860/04.03.2012 г., с изх. №9868/04.03.2012 г., с изх. №9851/04.03.2012 г., с изх. №9***/04.03.2012 г., с изх. №9863/04.03.2012 г., с изх. №9852/04.03.2012 г., с изх. №9853/04.03.2012 г., с изх. №9858/04.03.2012 г., с изх. №9859/04.02.2012 г., с изх. №9855/04.03.2012 г., отправени съответно до „БАНКА“ АД, „БАНКА“ АД, „БАНКА“, „БАНКА“, „БАНКА“ АД са наложени запори върху всички банкови сметки/ левови и валутни/ на длъжника Ю. С. С..

[illegible]

Със запорно съобщение с изх. №63888/25.11.2013 г., отправено до „ФИРМА“ ООД е наложен запор върху вземания за трудово възнаграждение на длъжника Ю. С. С..

С разпореждане от 29.04.2015 г. съдебният изпълнител въз основа на молба от същата дата с която „ФИРМА“ ЕООД се е легитимирал като цесионер на вземанията по процесния договор за кредит и е поискал да бъде продължено извършването на изпълнителни действия, е конституирал „ФИРМА“ ЕООД като взыскател по делото.

С молба от 24.08.2015 г. „ФИРМА“ ЕООД е поискало от съдебния изпълнител да наложи запови върху трудовото възнаграждение, банкови сметки на длъжника и да се пристъпи към опис на движими вещи.

Със запорно съобщение с изх. №51298/03.12.2015 г., отправено до „ФИРМА“ ООД е наложен запор върху вземания за трудово възнаграждение на длъжника Ю. С. С..

С молба от 13.09.2016 г. „ФИРМА“ ЕООД е поискало от съдебния изпълнител да наложи запори върху трудовото възнаграждение, банкови сметки на длъжника и да се възбрани недвижимо имущество.

Със запорно съобщение с изх. №5360/01.03.2018 г., отправено до „ФИРМА“ ЕООД е наложен запор върху вземания за трудово възнаграждение на длъжника Ю. С. С..

С молба от 05.07.2018 г. „ФИРМА“ ЕООД е поискало от съдебния изпълнител да наложи запови върху трудовото възнаграждение на длъжника.

С молба от 08.08.2018 г. „ФИРМА“ ЕООД е поискало от съдебния изпълнител да наложи запови върху трудовото възнаграждение на длъжника.

С молба от 25.07.2020 г. „ФИРМА“ ЕООД е поискало от съдебния изпълнител да наложи запор върху банковите сметки на длъжника в „БАНКА“ АД.

Със запорно съобщение с изх. №11708/10.09.2020 г., отправено до „БАНКА“ АД е наложен запори върху всички банкови сметки/ левови и валутни/ на длъжника Ю. С. С..

ЧСИ ДВ е загубил правоспособност, като архивът му е предаден на ЧСИ ГК и делото е преобразувано под номер 2021***0402446.

С молба от 12.09.2022 г./ първият работен ден след 10.09.2022 г.-събота/ „ФИРМА“ ЕООД е поискало от съдебния изпълнител да наложи запор върху личната пенсия на длъжника.

С молба от 03.07.2023 г. „ФИРМА“ ЕООД е поискало от съдебния изпълнител да наложи запор върху банкови сметки на длъжника.

Въз основа на така приетата фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл.124, ал.1 ГПК, всеки може да предяви иск, за да възстанови правото си, когато то е нарушено, или за да установи съществуването или несъществуването на едно правно отношение или на едно право, когато има интерес от това. Съгласно чл.439 ГПК, длъжникът в изпълнителното производство може да оспори вземането, предмет на изпълнението, когато основава иска си само на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание.

Разпоредбата на чл. 439 ГПК предвижда защита на длъжника по исков ред, след като кредиторът е предприел изпълнителни действия въз основа на изпълнителното основание. Законодателят е уредил защитата на длъжника да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. По реда на действащия ГПК, в сила от 01.03.2008г., заповедите за изпълнение се ползват със стабилитет, тъй като влизат в сила, за разликата от несъдебните изпълнителни основания по чл. 237 ГПК (отм.). По тези съображения, разпоредбата на чл. 439, ал. 2 ГПК следва да се прилага и за факти, настъпили след влизане в сила на заповедта за изпълнение, когато заповедното производство е приключило, независимо че съдебно дирене не се провежда /определение № 956 от 22.12.2010 г. по ч. т. д. № 886/2010 г. на ВКС, ТК, I ТО/. Като средство за защита на длъжника по висящ изпълнителен процес чрез предявяване на иска по чл. 439 ГПК се дава право на длъжника да установи, че изпълняемото право е отпаднало, поради факти и обстоятелства, настъпили след съдебното му установяване, които обаче имат правно значение за неговото съществуване. Ето защо не всички правоизключващи и правопогасяващи факти имат отношение към спорния предмет, а само тези, които са настъпили след влизане в сила на заповедта за изпълнение /определение № 214 от 15.05.2018 г. по ч. гр. д. № 1528/2018 г., на ВКС, ГК, IV ГО/.

По изложените съображения в съответствие с императивните изисквания на процесуалния закон на изследване подлежат само онези факти, които са настъпили след влизане в сила на заповедта за изпълнение, въз основа на която е издаден изпълнителен лист, по силата на който е образувано изпълнително производство.

В производството по чл. 410 или чл. 417 от ГПК на длъжника се връчва заповед за изпълнение, срещу която той може да възрази, ако оспорва вземането. Пасивното му поведение в предвидения срок създава презумпцията, че претендираното вземане е безспорно, поради което заповедта за изпълнение влиза в сила и въз основа на нея се издава изпълнителен лист в полза на заявителя.

Нормата на чл.117, ал.2 ЗЗД регламентира, че ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога 5 години. Заповедта за изпълнение замества съдебното решение като изпълнително основание, но при оспорването ѝ от длъжника чрез възражение по реда на чл.414 ГПК проверката дали вземането съществува се извършва в общия исков процес. По силата на чл.416 ГПК, когато възражение не е подадено в срок, както е разглежданият случай, заповедта за изпълнение влиза в сила. Не е налице изрична правна норма, която да предвижда, че съществуването на вземането в този случай е установено със сила на пресъдено нещо. Следва да се съобрази обаче обстоятелството, че ако длъжникът не възрази в рамките на установения в нормата на чл.414 ГПК преклузивен срок, заповедта влиза в сила, като се получава ефект, близък до силата на пресъдено нещо, тъй като единствената възможност за оспорване на вземането са основанията по иска с правно основание чл.424 ГПК – при новооткрити обстоятелства и нови писмени

доказателства /в посочения смисъл – определение № 480 от 19.07.2013 г. по ч. гр. д. № 2566/2013 г. на ВКС, ГК, IV ГО, постановено по реда на чл.274, ал.3, т.1 ГПК/. Извън иска по чл.424 ГПК длъжникът не може да се ползва от друга форма на искова защита, с която да оспорва самото вземане. Когато длъжникът е бил лишен от възможност да оспори вземането, може да поиска от въззивния съд отмяна на заповедта за изпълнение на основание чл.423 ГПК. Този режим се различава от регламентирания в ГПК (отм.) във връзка с издаването на изпълнителен лист въз основа на несъдебно изпълнително основание, в който се предвиждаше възможност за предявяване искове – чл.252 ГПК (отм.), чл.254 ГПК (отм.), чл.255 ГПК (отм.), които не се преклудират със специални срокове. В действащия ГПК с изтичане на преклузивния срок за подаване на възражение против заповедта се получава крайният ефект именно на окончателно разрешен правен спор относно съществуването на вземането. С оглед изложеното процесните вземания, произтичащи от влязла в сила заповед за изпълнение по чл.417 ГПК, се погасяват с изтичането на 5-годишна давност. / в т.см. са определение №214/15.05.2018 г. по ч. гр. д. № 1528/2018 г. на ВКС, IV г. о., определение №60818/15.12.2021 г. по гр. д. № 2482/2021 г. на ВКС, IV г. о., решение № 6/21.01.2016 г. по т.д. № 1562/2015 г. на ВКС, I т. о./.

За настоящия съдебен състав най-ранната дата, за която може да се приеме, че заповедта е влязла в сила е 29.10.2010 г.- датата на която е издаден изпълнителен лист. Ето защо съдът приема, че в случая заповедта за изпълнение по ч.гр.д. № 35368/2010г. по описа на Софийски Районен Съд, 58 състав е влязла в сила на 28.10.2010 г.- Също така следва да се съобрази, че страните не спорят относно обстоятелството, че заповедта за изпълнение е влязла в сила в хипотезата на чл.416, предл.1 ГПК. От този момент е започнала да тече давността по чл.117, ал.2 ЗЗД, която изтича на 28.10.2015 г.

Към момента на депозиране на молбата за образуване на изпълнителното дело - №2012***0400116 по описа на ЧСИ ДВ – 24.01.2012 г. давността не е изтекла. Към този момент е действало Постановление № 3 от 18. XI. 1980 г. по гр. д. № 3/80 г., Пленум на ВС

Според Постановление № 3 от 18. XI. 1980 г. по гр. д. № 3/80 г., Пленум на ВС, погасителната давност не тече, докато трае изпълнителният процес относно принудителното осъществяване на вземането.

С т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г., постановено по ТД № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, бе дадено различно тълкувание по отношение на погасителната давност – според касационната инстанция, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК /чл. 330, ал. 1, б. „д“ ГПК отм./, нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. С това решение бе обявено за изгубило сила Постановление № 3/1980 г. на Пленума на Върховния съд.

С Тълкувателно решение от 28.03.2023 г. по тълк д. №3/2020 г. на ОСГТК на ВКС бе прието, че погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС

На основание нормата на чл. 116, б. „в“ ЗЗД, давността се прекъсва с предприемане на действия по принудително изпълнение. С т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г., постановено по ТД № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, е дадено тълкувание по отношение на погасителната давност – според касационната инстанция, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК /чл. 330, ал. 1, б. „д“ ГПК отм./, нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие.

Доколкото в периода от 09.01.2013г.- 09.01.2015 г. изпълнителното производство е

било висящо то давност не е текла- по арг. от Тълкувателно решение от 28.03.2023 г. по тълк д. №3/2020 г. на ОСГТК на ВКС.

Ето защо след като давността за вземането е започнала да тече от 09.01.2015 г.

Предприетите и описани по-горе изпълнителни действия на 13.09.2016 г., 01.03.2018 г., 05.07.2018 г., 08.08.2018 г., 25.07.2020 г., 10.09.2020 г., 12.09.2022 г. и 03.07.2023 г. като такива по висящо изпълнително дело са били от естество да поддържат неговата висящност, както и да прекъснат давността, доколкото са валидно извършени

Така след като новата давност за вземането е започнала да тече от 03.07.2023 г., то същата би изтекла на 03.07.2028 г.

Така новата 5-годишна давност не е изтекла към датата на депозиране на исковата молба/08.12.2023 г./, нито към датата на приключване на устните състезания по делото- 20.02.2024 г., а и докато е висящ настоящият процес давност не тече.

Ето защо позоваването на изтекла погасителна давност по отношение на сумите, описани в исковата молба- предмет на изп. дело 2021***0402446 на ЧСИ-ГК не намира опора в доказателствата по делото и искът като неоснователен следва да бъде отхвърлен.

Съобразно изхода на спора и на основание чл.78, ал.3 от ГПК, на ответната страна се присъждат деловодни разноски в размер на 100 лв.- юрисконсултско възнаграждение, определено от съда по реда на чл.78, ал.8 от ГПК, вр. с чл.37, ал.1 от ЗПрП вр. с чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ/.

Водим от изложеното, на основание чл.235 и чл.236 от ГПК, Софийският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ исковите с правно основание чл. 439 от ГПК на **Ю. С. С., ЕГН *******, с адрес: АДРЕС, предявени срещу **„ФИРМА“ ЕООД, ЕИК: ******* със седалище и адрес на управление: АДРЕС, за признаване за установено по отношение на ответника, че ищеца не му дължи следните сумата от **166,82лв.**, от която главница за договор по кредит в размер на 151,19лв. и лихва в размер на 15,63лв. за периода от 20.06.2009г. до 14.06.2010г. , за което вземане е издаден изпълнителен лист от **28.10.2010 г. по гр. дело № 35368/2010г. по описа на Софийски Районен Съд, 58 състав, въз основа на който е образувано изпълнително дело № 2021***0402446 на ЧСИ-ГК, рег.№ *****, поради обстоятелството, че сумата е погасена по давност.

ОСЪЖДА **Ю. С. С., ЕГН *******, да заплати на **„ФИРМА“ ЕООД, ЕИК: *******, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от **100 лева-разноски по делото.**

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____